

Aula d'Història de Lo Rat Penat
Conferència del professor D. Fernando Millán Sánchez

Tema XXXVI.

Lluís Lucia.

El pensament catòlic en la II República.

Lluís Lucia Lucia, l'home que convertí el projecte de la Democràcia Cristiana valenciana, el pensament catòlic avalat per Roma, en un instrument real de poder polític, naixqué l'any 1888 en el poble castellonenc nomenat Les Coves de Vinromà, a on la seua família tenia casa natal.

La seua infància va transcórrer en la ciutat de Nules, Castelló, a on son pare eixercia com a notari i era home de prestigi. Anys en que Lluís Lucia, además d'una formació profundament catòlica, rebé també les ensenyances del credo tradicionaliste, ya que tant la seua família com l'ambient que el rodejava eren, i havien segut durant anys, fidels carlistes.

Una família, la de Lluís Lucia, en el suficient poder econòmic per a plantejar-se la necessitat d'enviar al seu fill, per a la realització dels seus estudis de bachillerat, a un centre educatiu que fora una continuació de la formació moral, catòlica, que el jove Lucia havia rebut. Elecció que va recaure finalment en el Colege dels Jesuïtes de València, internat en el qual viuria els temps d'estudi necessaris per a preparar el seu ingrés en l'Universitat.

Una Universitat en la qual els estudis jurídics tingueren el suficient prestigi com per a poder predir que, si la seua dedicació i la seua capacitat l'acompanyaven, el jove Lucia seguiria els passos traçats pel seu progenitor.

I foren estos anys d'aprenentatge els que forjaren la seua consciència política. Una consciència política que tingué el seu primer desenroll en el sí de les joventuts catòliques, i en el qual deprenqué, en el discórrer de la seua adolescència, els principis bàsics d'un catolicisme que era atacat, des de fea anys, tant pel lliberalisme com pel republicanisme, el socialisme i l'anarquisme.

Una militància en les joventuts catòliques que serà substituïda, a partir de l'any 1906, per la disciplina pròpia del partit carliste, en el qual, més allà de la seua joventut, a penes tenia díhuit anys, escomençà a destacar com a futur dirigent de l'organissació.

Una organissació carlista que, en el moment, primera década del sigle XX, vivia temps de confusió. Confusió produïda per l'enfrontament entre els qui propiciaven una política de pactes en totes les forces de la dreita valenciana, i els qui,

per contra, volien un carlisme de combat, líder de la batalla contra el republicanisme que invadia els carrers valencians, i que, ja en els finals del segle XIX, 1898, se convertia en força hegemònica en els enfrontaments electorals.

Era una batalla interna en la qual els dirigents tradicionals, els defensors d'un carlisme somés a l'estratègia global del partit a nivell d'Espanya, el pacte electoral, s'aglutinaven entorn a Polo i Peyrolon, que era el seu líder més reconegut, mentres que els jóvens, els més radicals, els que plantejaven un carlisme valencià totalment autònom en la seua estratègia, se nucleaven entorn a Manuel Simó, membre d'una poderosa família industrial d'Ontinyent, disposat a convertir el nou carlisme autònom en la primera força dels moderats valencians.

Lluís Lucia es situà al costat de Manuel Simó i inicià la seua marcha plenament carlista sent col·laborador de la revista *El Guerrillero*, que era la veu dels qui lluitaven per la supremacia carlista enfront de la posició defensiva per *La Voz de Valencia*, que era l'orgue de difusió de la Lliga Catòlica. Lliga que agrupava a tots els catòlics valencians que seguien els dictats de l'arquebisbe de la diòcesis valentina, monsenyor Guisasola, que, alluntat dels radicalismes doctrinaris, orientava l'acció d'un catolicisme polític molt més moderat.

Confrontació violenta entre el partit carliste i la Lliga catòlica, que baixà de to quan l'arquebisbe metropolità de València abandonà la seu en ser nomenat arquebisbe primat de Toledo. L'indiscutit líder de l'Església espanyola.

Anys en que Lluís Lucia compaginaria la seua incipient acció política en els estudis de Dret apuntats, que culminaria feliçment llicenciant-se en els mateixos l'any 1911.

1911-1919

L'any 1911 va ser, per als carlistes valencians, l'any de la seua conversió definitiva en un partit polític de combat, disposat a aconseguir la supremacia sobre els partits moderats tradicionals i sobre tots els grups catòlics.

Per a obtindre-ho, Manuel Simó aconseguí que la capçalera del periòdic *Diario de Valencia*, que havia segut el més antic dels diaris valencians en la seua fundació, passara a les seues mans. Seria el nou portaveu d'un tradicionalisme que havia deixat arrere les maneres dels vells dirigents i que es sustentava sobre una joventut carlista disposada a enfrontar-se en els carrers de la capital del regne en la poderosa joventut republicana.

Un desig de confrontació pública que tingué com a primer escenari la massiva pegada de cartells en els quals els jóvens carlistes anunciaven la ràpida aparició del seu Diari, i en l'arranc dels mateixos per part de la Joventut Republicana.

Manuel Simó, Martín Mengod, que seria el primer director del *Diario de Valencia*, Lluís Lucia, pels carlistes, Fernando Valera, Juli Just, Marco Miranda, pels republicans, lideraven una batalla als carrers en la qual cap de les parts estava disposta a cedir de moment.

L'any 1912 veem a Lluís Lucia com a director provisional de *Diario de Valencia*. Martín Mengod, per raons de treball, havia hagut de deixar la ciutat de València i Lluís Lucia, per designació de Manuel Simó, el va succeir en el càrrec.

Un càrrec de director que l'obligava a plantejar un diari de combat polític i ideològic, acceptat pel públic, i que no desmayara davant la batalla que li plantejaven tant *La Voz de Valencia*, la premsa de l'arquebisbat, com *Las Provincias*, el més important dels rotatius de la regió de València, que marcava el pas dels moderats valencians.

Una batalla a la qual se sumava en la confrontació directa *El Pueblo*, que en el moment dirigia Félix Azzati com a successor de Vicent Blasco Ibáñez.

Lluís Lucia, per a subsistir en una guerra contra forces en principi superiors a la seua, orientà el periòdic carliste en dos direccions que mantindria a lo llarg de sa vida: la batalla directa contra els adversaris i especialment contra els catòlics que el separaven dels seus votants més directes, i la preocupació pels assumptes plenament valencians, els problemes del camp essencialment, que l'aproximaven a les tesis que, des de feia anys, havia sostengut Teodor Llorente.

Pero fon esta una etapa provisional que es saldà de manera inesperada en la tornada a València de Martín Mengod, a qui Manuel Simó tornà a encarregar la direcció del *Diario de Valencia*.

Corria l'any 1914. Lucia, poc disposat a mantindre's com a subordinat en *Diario de Valencia*, va decidir retirar-se de la primera línia de l'acció política. Era temps d'ordenar la seua vida professional. Decidí, en conseqüència, obrir el seu propi bufet i dedicar-se a la tasca d'advocat que li permetria aconseguir una certa independència de la família.

Uns anys en que no abandonà el carlisme, sino que continuà col·laborant en articles que periòdicament enviava a l'òrgue del partit. Fama especial adquiriren els que estigueren dedicats a defensar la lliure exportació valenciana per als seus productes del camp, aixina com els escrits per a orientar sobre el paper que, era l'any 1917, València havia de jugar en el discórrer de la Guerra Mundial.

1918. Al marge de la Primera Guerra mundial, en Espanya s'ha propagat una terrible epidèmia de grip que poc més tart s'estendrà a tot el món i serà coneguda com la "grip espanyola". Epidèmia d'extrema gravetat que es cobrarà un número

indeterminat de morts davant l'inexistència de fàrmacs o vacunes que puguen detindre-la.

Entre els morts per l'epidèmia en València es troba Martín Mengod, el director de *Diario de Valencia*. Un fet que té com a conseqüència la cridada de Manuel Simó a Lluís Lucia. És menester que l'antic director provisional s'encarregue de nou, i esta vegada de manera definitiva, de la direcció del primer dels òrguens de propaganda del carlisme valencià.

Lluís Lucia accepta el nou desafiament que se li planteja. Només posa una condició ademés de la ya coneguda titularitat permanent en la direcció. És la que fa referència a la seua total autonomia per a dirigir-lo. En el temps alluntat del periòdic s'ha reafirmat en les seues creences anteriors. Als lectors més que les batalles polítiques casi personals, els interessen les notícies i les opinions sobre els problemes que apremien cada dia. Els problemes laborals i econòmics que són els que un polític ha de resoldre. I, seguint els passos de *Las Provincias*, els temes de caràcter regional que són lo que més directament els concernixen. Sobre estes bases resenyades el *Diario de Valencia* es pot consolidar.

1919-1929

L'any 1919 és, en la vida de Lluís Lucia, l'any de la crisi del carlisme.

En efecte, acabada la Primera Guerra Mundial, 1914-1918, vencedors els països que han defés la Democràcia, el pretenent carliste, Jaume III, envia una carta oberta als periòdics europeus en la qual manifesta el suport de la causa carlista al lliberalisme naixcut del conflicte bèlic, a la democràcia com a norma de conducta política i al respecte als drets de tots els ciutadans.

Una carta oberta que serà molt mal rebuda per part de tots els sectors carlistes espanyols, molt compromesos en el tradicionalisme catòlic i en el carlisme històric, que no poden acceptar al lliberalisme, als partits polítics que el defenen, com a part del seu pensament i del seu fer.

Molt especialment Vázquez de Mella, el primer dels seus teòrics, que recorda al pretenent les raïls mateixes del tradicionalisme. Unes raïls que s'assenten, des del seu oríge, justament en la negació del lliberalisme, dels partits polítics, del llaïcisme, que són els valors que el pretenent vol ara defensar.

Una confrontació ideològica que determina una sèria fractura en el carlisme espanyol. La majoria d'ell segueix el camí marcat per Vázquez de Mella, ideologia que formarà part de posteriors governs totalitaris espanyols, mentres que una minoria, coneguda pels jaumistes, seguirà fidel al pretenent i disposta a modernitzar el nou carlisme.

Per lo que a València fa referència, Manuel Simó i Lluís Lucia intenten no trencar la formació que ha conegut un gran creixement, i mantindre una equidistància entre abdós branques de la comunió tradicionalista. Davant l'impossibilitat de mantindre esta posició, les pressions d'u i l'atre costat són molt fortes, decidixen plantejar l'autonomia pròpia del carlisme valencià, que no dependrà de cap de les dos posicions exposades.

Era el primer pas per a crear una organització independent. Organització disposta a liderar tot el moviment catòlic valencià. Una actitud que es corresponia en els acontentiments que es produïen en el món catòlic.

El resultat de la Primera Guerra Mundial, el triomf del lliberalisme i de la societat llaica que li corresponia, acompanyats per l'aparició dels partits socialistes i de la Revolució Russa, que amenaçava en acabar en la pròpia socialdemocràcia, multiplicat el temor de la burgesia moderada per les accions del terrorisme anarquista que pretenien dominar els carrers, havien determinat el triomf, en l'interior del catolicisme, dels qui pregonaven la necessitat de que els catòlics tingueren el seu propi partit polític i disputaren en les urnes als lliberals el poder.

En Itàlia Dom Sturzzo llançava la democràcia cristiana avalada per Roma, que competiria en ventaja en el socialisme democràtic. En Espanya, els cervells més destacats del catolicisme militant que formaven part de l'Acció Catòlica, decidiren crear l'Associació Nacional de Propagandistes Catòlics. Associació avalada per les jerarquies de l'Iglésia, que molt pronte tingué en València una secció disposta a seguir els passos marcats per la direcció nacional.

L'any 1920 s'inicia un periodo de confluència entre els catòlics valencians i els carlistes de Simó i Lucia. Procés que acabarà en la fusió d'abdós organitzacions i en la creació de la ARAC, l'Associació Regional d'Acció Catòlica, la marcha de la qual conclourà en la creació del Partit Social Popular. Partit demòcrata cristià que en les eleccions de 1923, les últimes abans de la Dictadura de Primo de Rivera, conseguirà un gran èxit portant a les Corts a u dels seus membres més destacats, García Guijarro.

Organització política que desapareixerà el més de setembre de l'any 1923.

La dictadura de Primo de Rivera, avalada per Alfons XIII, canviava tot l'entramat polític existent. Desapareguts els partits polítics, el nou orde demanarà als catòlics valencians que s'integren en ell. Una petició que serà rebujada per Lluís Lucia, que preferirà mantindre la seua independència com a director del *Diario de Valencia*, encara que recolze en principi al nou règim, en la seua opinió necessari per a combatre el llaïcisme dels lliberals i la revolució que preparen les masses obreres i llauradores afiliades als nous sindicats.

En el transcórrer dels anys de la dictadura, 1923-1929, anys en que mantindrà la direcció i l'independència del *Diario de Valencia*, Lluís Lucia consolidarà el seu lideratge polític en l'àmbit de la dreta moderada i catòlica, al mateix temps que madurava el seu pensament, la seua ideologia, i el seu projecte de creació d'un partit polític capaç de competir en lliberals, republicans i socialistes, tant en els processos electorals com en el compliment del poder.

Per a conseguir el primer dels objectius proposts, el lideratge social, el director del *Diario de Valencia* llançarà una campanya en favor dels tarongers valencians, dels seus drets a una lliure exportació en garanties de ser competitiva en tots els mercats de l'Europa Occidental.

S'oponia, des d'esta perspectiva, als intents de la burgesia catalana de forçar una política global de l'estat férreament proteccionista, augmentant els aranzels als productes estrangers per a favorir la venda interior dels seus propis, que posà al seu costat a tots els agricultors valencians. La terra que més aportava en les seues exportacions a l'erari públic no s'agenollaria davant el poder català.

Una posició de defensa dels interessos econòmics valencians que l'acostava, sorprenentment, als quals en el moment defenia el Partit Republicà Autonomista que liderava Fèlix Azzati.

Un lideratge social, el de Lluís Lucia, que havia de consolidar-se en un lideratge ideològic que fora capaç d'ilusionar a totes les forces moderades, burgesia i proletariat, i que gojara de l'aquiescència de la pròpia Iglésia Catòlica. Un ideari que l'home que dirigia al rotatiu més antic de la ciutat plasmava en la seua obra titulada *En estas horas de Transición*.

Dos eixos sustentaven l'entramat ideològic creat per Lluís Lucia: el cristianisme en tota la seua extensió social i la preocupació per l'identitat valenciana.

Pel que fa referència al cristianisme com a doctrina, se partia del fet que mai havia existit un projecte més revolucionari que l'explicat per Jesús de Nazaret, que exponia el propi projecte de Deu per a l'Humanitat. Un projecte que l'Iglésia de Roma havia anat explicant i completant en el passar dels temps en les obres dels pares de l'Iglésia.

Perque eixe projecte parlava, en primer terme, de l'igualtat de tots els hòmens i dones davant de Deu, de la preferència pels més humils per a la seua regeneració, per la llibertat de cada ser humà i el repudi de l'esclavitud, pel reconeixement del paper de la dona en la societat, per l'acceptació de qualsevol model d'estat sempre que este fora just, per l'amor al teu semblant, que era el principi de la solidaritat que predicaven els socialistes.

Era una cridada a la veritat de l'Evangeli que tots els catòlics, que tots els cristians, havien de fer seua. Una veritat que, en el context de la posició de l'Iglésia

romana davant els problemes socials del món contemporàneu, l'encíclica *De Rerum Novarum*, Lleó XIII havia fixat definitivament.

I al costat del cristianisme evangèlic com a base de sustentació ideològica comuna a tots els cristians del món, la seua personal preocupació per l'identitat valenciana i pel paper que la mateixa havia de jugar en Espanya i en el món.

Cap regió espanyola havia aportat tant a Espanya com, a lo llarg de l'història, havia fet València. Ella havia segut el motor econòmic que sustentava les despeses dels seus reis, dels seus polítics, de manera permanent. I el pagament que rebia era sempre el de ser ignorada pels governs de qualsevol signe, que només pareixien preocupar-se del triàngul que formaven Madrit, Catalunya i el País Vasc.

Era temps d'acabar en este desequilibri evident i apostar per la grandia del regne de València.

Per a conseguir-ho era imprescindible, com a primera mida, forjar el naiximent d'una autèntica Consciència Valenciana. Un reconeiximent, per part de cada u dels ciutadans, de la seua existència com a part del territori espanyol. Un territori diferenciat que conta en una Història pròpia, en unes tradicions que naixen del seu propi ser, i en una llengua valenciana que, conjuntament en la castellana, conformen una identitat que ha de ser defensa per cada u dels membres de la seua societat.

I al costat de la defensa de la seua identitat, la defensa de la seua autonomia en tots els aspectes del viure diari. Espanya havia de caminar en la busca d'una descentralisació progressiva del poder omnímodo que el govern central s'havia arrogat, en tant que Espanya mai havia segut una Nació uniforme com se pretenia des de Madrit, sino una Nació conformada per comunitats històriques diferents, per regnes diferents, units per la voluntat de les seues classes dirigents..

I era esta distinció, la que forjaven el territori propi, la cultura pròpia, la llengua pròpia, l'història pròpia, lo que havia de reconéixer-se a través de l'autonomia que descentralisava el poder, otorgant a cada comunitat allò que no fora d'exclusiva competència de l'Estat.

Una visió autonomista que Lluís Lucia traslladava també a la creació de noves formacions polítiques que, fugint dels centralismes a l'us, anaren de caràcter regional per a unir-se en acabant en una estructura nacional que coordinara tots els esforços necessaris per a la conquesta del poder. Projecte d'organització partidària que pronte serà portat a la pràctica.

1930-1939

L'any 1930 fea la seua presentació davant l'opinió pública el nou partit que portaria per nom “Dreta Regional Valenciana”, DRV, i els principis fonamentals de la qual serien tres: el cristianisme, la doctrina social de l'Església Catòlica, com la seua sustentació ideològica, la preocupació pels problemes de la societat valenciana i, molt especialment, els que feen referència al camp i al lliberalisme econòmic; i, finalment, la seua declaració de neutralitat davant el model d'estat per a Espanya que la realitat política determinara, sense decantar-se, en conseqüència, per la Monarquia o per la República.

Un partit que naixia en una puixança tal, convergien en ell tant els propietaris agrícoles com industrials, contant ademés en una base popular de formació catòlica, que era el seu passaport més segur per a les llices electorals. Unes llices electorals en les quals, ja en les eleccions municipals de l'any 31, quan les candidatures republicanes s'enfrontaven en totes les grans ciutats en les candidatures conservadores, la Dreta Regional Valenciana va demostrar que era la primera força entre els moderats de la ciutat de València.

Triumfant la República, bandejada la Monarquia, Lluís Lucia i el seu nou partit acceptaren la situació creada, recordant que el model d'estat havia de ser, per als catòlics, una qüestió accidental. De lo que es tractava era d'acceptar una proposta lliberal que permetia als moderats, als catòlics, aspirar al poder.

Una tesis que l'alluntava dels monàrquics tradicionals i dels partits totalitaris, i que tingué la seua primera definició l'any 1932. Any en que el general Sanjurjo, encoratjat per la deriva anticlerical de la nova coalició governant en Espanya, republicans i socialistes, encapçalà un colp d'estat que tingué com a escenari la ciutat de Sevilla i que fracassà en estrèpit. Lluís Lucia rebujà el colp i es declarà en favor de la República.

1933 serà un any clau en el currículum polític de Lluís Lucia i en el del seu partit.

En el transcórrer del mateix se produïren tres fets fonamentals: la consolidació del partit com a organització política majoritària en la comunitat valenciana; la creació de la CEDA, Confederació Espanyola de Dretes Autònomes; i el triomf electoral de la Democràcia Cristiana, aliada en els republicans radicals d'Alejandro Lerroux en la formació dels quals s'integrava el PURA, Partit de l'Unió Republicana Autonomista, de filiació blasquista.

Per lo que a la consolidació del partit es referix, anotar alguns números que certifiquen la seua posició com a primera força política valenciana: en la ciutat de València la DRV tenia oberts 22 centres socials que acollien a la militància de tots els barris de la ciutat, al mateix temps que la seua presència en la província de València la testificaven 127 centres socials, en la pràctica en tots els pobles d'alguna importància, que es multiplicaven en els 41 de la província de Castelló i en les organitzacions de dones cristianes que feen costat al partit.

Una demostració de força certament espectacular en tant que s'havia conseguit en el determini de poc més de dos anys.

Una força que tindrà la seua compensació a nivell d'Estat en la creació d'una formació política que, partint dels partits agraris disseminats per la península, derrotats, com els monàrquics en les eleccions del 31, se vertebraran entorn als principis defesos per Lucia, la base cristiana que és comuna a tots ells, l'acceptació de la República com a forma d'estat, i la necessitat de conquerir el poder polític per a detindre l'alvanç d'una societat llaica i obrerista que posa en qüestió tant la doctrina de l'Església com els interessos de la burgesia.

Una formació que, per raons de preeminència de les associacions agràries i industrials, va nomenar president de la mateixa a José María Gil Robles, i vicepresident a qui havia segut l'autèntic cervell de l'unitat de les dretes espanyoles, el valencià Lluís Lucia.

Una formació d'ideologia cristiana que aconseguirà el zenit del seu projecte, la realització de l'ensomni de la conquesta del poder, quan en les eleccions del 33, convocades despuix de l'estiu en el qual els aconteyiments de Casas Viejas, els Guàrdies d'Assalt aniquilant als anarquistes que s'havien revoltat, obligaren al president Niceto Alcalá-Zamora a convocar-les.

La CEDA va obtindre els millors resultats davant el descens dels socialistes, i, lo que era més important, un acort en els republicans lliberals de Lerroux, la formació que aglutinava a les classes miges i especialment als professionals lliberals, els permetia desallotjar del poder a la coalició republicana-socialista i controlar el poder executiu.

Quan en els finals de l'any 34, en acabant de la revolució d'octubre, els catòlics entraren en el govern, bieni 34-35, Lluís Lucia, en el transcórrer de l'any 35, fon ministre de Comunicacions en Alejandro Lerroux i posteriorment ministre d'Obres Públiques i Comunicacions en l'alacantí Chapaprieta com a cap del govern.

Les eleccions de febrer de l'any 1936, precedides per la campanya entorn a la repressió dels miners d'Astúries i la corrupció deslligada entre els membres del Partit Republicà Radical, oferiran un canvi radical a la situació política, determinat pel triomf de les formacions polítiques d'esquerra que s'agrupen davall la denominació comuna del Front Popular.

En la dreta espanyola, desencantada per la derrota, se produirà una fractura que no podrà resoldre's entre els qui pareixen disposats a fer costat als militars que estan preparant un colp contra el Front Popular, i els qui el rebugen mantenint el seu suport a la República. Entre estos últims els líders més significatius seran el valencià Lluís

Lucia i l'andalús Giménez Fernández, que aposten en ferma per mantindre la illegalitat republicana mentres no es produïxca qualsevol intent de revolució proletària.

És el moment, l'any 36, en el qual se rumoreja que, elegit president de la República Manuel Azaña, en substitució de Niceto Alcalá-Zamora, se pensa en un govern republicà-socialiste presidit per Indalecio Prieto. El líder socialdemòcrata del PSOE que ensomia en un govern d'integració en el qual puga contar en Lluís Lucia, enfrontat en Gil Robles, com a representant d'un centre dreta moderat.

Un projecte que haguera salvat possiblement la II República, Pero que va fracassar per culpa de Largo Caballero, el líder de la UGT, que, ensomiant en un socialisme revolucionari en el poder, obligà al partit socialiste a rebujar la coalició en els republicans, encara que els secundarien per a que governaren en solitari, i impedit el govern del seu enemic de partit Indalecio Prieto.

El dia 18 de juliol de l'any 1936 serà un dia clau en la vida de Lluís Lucia. Conegut el colp d'estat dels militars, sabut el soport que el mateix trobava en bona part dels militants de la CEDA i molt especialment entre els membres de la Dreta Regional Valenciana, Lluís Lucia envià un telegrama al govern de Madrit en el que afirmava el seu soport a la illegalitat republicana i el seu rebuig a qualsevol classe de violència i de rebelia. Telegrama que marcarà el sentit dels seus pròxims anys.

La Guerra Civil obligà a Lluís Lucia a amagar-se davant el perill cert de ser detengut pels comitès revolucionaris d'anarquistes o comunistes, decidits a acabar en tots els representants de la dreta. Un amagatall que inicialment trobà en Benassal, famós centre balneari de Castelló, del qual hagué de fugir en ser delatat. Finalment seria, l'any 37, capturat i traslladat a València i posteriorment a Barcelona, quan el govern republicà es va traslladar a l'urbs catalana.

S'iniciava un juí a Lluís Lucia per part de les autoritats republicanes certament singular. Demanat el suplicatori a les Corts de les quals Lucia era membre, la Permanent, a la vista del telegrama que Lluís Lucia va remetre al govern en conèixer-se el colp militar, decidí que no calia iniciar juí contra qui s'havia declarat afecte al govern llegítim, per lo que s'opinava que el mateix havia de ser posat en llibertat.

Fon el moment en el que intervingué Juan Negrín, el president del govern, davant els diputats. Els va recordar que Lluís Lucia, per la seua filiació catòlica i líder d'una formació de dretes, era reclamat per a que es fera justícia en ell tant pels comunistes com pels anarquistes, membres de la coalició de govern que el sustentava. Abdós partits radicals amenaçaven en abandonar-lo si es posava en llibertat a u dels líders més destacats de la CEDA.

Els diputats cediren i un tribunal popular condenà a Lluís Lucia a 30 anys de presó. Una sentència que Indalecio Prieto criticà senyalant que en Lluís Lucia s'havia comés una de les majors injustícies de la República.

Pero les forces nacionals, regulars i legionaris de Yagüe, entraren en Barcelona el 25 de giner de l'any 1939. El govern republicà fugí cap a la frontera, abandonant als presoners i entre ells a Lluís Lucia, que fon posat en llibertat de manera immediata.

La sort li fon esquiva en estos moments. El ràpit abandó dels centres judicials i la posterior ocupació per part de les tropes de l'eixèrcit de Franco, va permetre que, entre els molts papers trobats en els edificis abandonats, s'encontrara l'expedient del juí de Lluís Lucia. I en l'expedient els arguments del seu defensor demanant la seua exculpació. Arguments que es centraven en el telegrama en el que el polític valencià anunciava el seu suport a la República.

Fon suficient per a les noves autoritats. Lucia anà de nou empresonat, jutjat sumàriament, sense aportar testimonis, com a col·laborador del govern frontpopuliste i condemnat a mort.

El llavors arquebisbe de València, Prudencio Melo, evità l'eixecució de la sentència. Va ser ell, home no sospitós per al nou règim, el que demanà directament al Cap de l'Estat, Francisco Franco, que li perdonara la vida. Una petició que fon acceptada commutant la pena de mort per la de trenta anys de reclusió.

A partir d'este moment totes les jerarquies de l'Església i els grans líders catòlics membres del nou govern, Esteban Bilbao, Serrano Suñer, Ibáñez Martín, Sainz Rodríguez..., sol·licitaren del Cap de l'Estat la remissió de la pena donats els antecedents catòlics de Lluís Lucia. Una petició que també va ser acceptada, concedint-li al polític valencià la remissió de la pena a canvi del desterro que hauria de passar en Palma.

S'obria una nova etapa d'il·lusió per a qui oblidava la política per a dedicar-se a exercir l'advocacia. Fon un temps efímer. Una malaltia incurable permeté a Lluís Lucia tornar a València, a on moriria l'any 1943.

València li deu un homenage a l'home excepcional que ha vixcut en l'oblit.